

Asta Ikonen

KETTUKUJALTA
KUULUU

Kettukuja 2

Kettukujalta kuuluu

Asta Ikonen

Kettukujalta
kuuluu

Saga Egmont

Kettukujalta kuuluu

Cover image: Midjourney

Cover design: Rebecka Porse Schalin

Copyright © 2001, 2026 Asta Ikonen and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727350387

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

This work is republished as a historical document. It contains contemporary use of language.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

1

– Nyt se alkaa taas, lukuvuoden mittainen raadanta! Kesäloma tuntuu vuosi vuodelta lyhyemmältä. Pyöriiköhän maapallo aina vain nopeammin?

Katja tehosti purkaustaan paiskaamalla penaalin pöydälle sillä seurauksella, että hänen juuri pakkaamansa kumit ja kynät vierivät sinne tänne ympäri huonetta.

– Älä nyt riehu! Sullahan on tokavika vuosi alkamassa, mä yritin piristää tuohtunutta sisartani, vaikka mustakin tuntui tosi kurjalta lähteä pitkän kuuman kesän jälkeen taas opintielle.

– Miten aikaisin täällä mahtaa joutuakaan nousemaan, kun meidän perhekin on suurentunut kolmella henkilöllä? Vessavuorot pitää varmaan arpoa edellisenä iltana!

Se oli kieltämättä ongelma. Tietysti oli hienoa että äiti oli löytänyt Ramin, maailman kivoimman isäpuolen, mutta meidän talo oli käynyt hieman ahtaaksi. Ramin tytöt, Essi ja Mira, olivat muuttaneet meille, joten huonejako oli mennyt ihan uusiksi. Äiti ja Rami olivat vallanneet olohuoneesta kirjahyllyllä erotetun

nurkkauksen, pikkusiskomme Kirsi jakoi huoneensa Miran kanssa ja Essillä oli äidin entinen huone yläkerrassa.

Meidän mahtavassa uusperheessämme oli monia upeita puolia, kuten esimerkiksi se, että kotoa löytyi aina joku joka suostui korttipeliin tai muuten vain pitämään seuraa. Mutta miinuspuoliaakin oli.

Kun saman katon alla asusti kaiken kaikkiaan kuusi naisihmistä, se aiheutti hankalia tilanteita jokapäiväisessä elämässä. Shampoo ja hoitoaine olivat aina lopussa, kantoi äiti niitä sitten kaupasta miten monta putelia hyvänsä. Hiuslaitteet ja kemikaaliotuotteet, joiden kuuluisi olla jokaisen henkilökohtaista omaisuutta, tapasivat kulkeutua omille teilleen milloin kenenkin lainaamina. Jos vaikka osti itselleen uuden ripsivärin, voi olla aivan varma siitä, että viimeistään seuraavana päivänä sen oli joku käynyt nyysimässä ja jättänyt paikkaan X.

– Hei, nyt liikettä kinttuihin! Ei anna kovin hyvää kuvaa, jos myöhästyy ekana päivänä, mä hoputin huomattessani että seinäkellon armottomat viisarit näyttivät jo vaikka mitä.

Katja hotkaisi nopeasti kahvinsa, niin että poltti kielensä ilkeille rakkuloille. – Kuka imbesilli keittää näin tulista lientä? Ai niin, mähän sen keitin itse.

– Hauskaa koulupäivää, huuteli äiti meidän vanhan traditiomme mukaisesti, vaikka jotenkin se kuulosti pelkästään vahingoniloiselta lausahdukselta. No, ei sillä itselläänkään tulisi olemaan kauhean helppoa tänään, mä olin nähnyt ajanvarauskirjasta, että sille tulisi kaksikymmentä eläinsuojeluyhdistyksen kollikissaa leikattavaksi. Se oli joku syystempaus. Kuinkahan äidin selkä kestäisi moisen operaation? Äitiparka kun oli jo seitsemännellä kuulla raskaana.

– Pitikö senkin, vanhan naisen, vielä hankkia lisää lapsia,

Katja päivitteli ulko-oven sulkeuduttua. – Ei silti, että mulla olisi jotain sisaruksia vastaan, mutta kun meillä alkaa olla niitä jo vaikka naapureille jaettavaksi.

– Totta kai ne haluaa Ramin kanssa yhteisen lapsen, mä puolustelin vastuuttoman äitimme tarkoituspäätä. – Ja äidillä rupes jo olemaan kiire. Se biologinen kello, nääs.

Kelloista puheen ollen, juostaisko vähän? Muuten käy ohra-
sesti, Katja huomautti ja lisäsi vauhtia.

– Jäisi edes äitiyslomalle eläinlääkärihommistaan, mä huohotin ja yritin pysyä Katjan perässä.

– Kuinkahan kauan se aikoo vielä jatkaa työntekoa ennen kuin huomaa, ettei mahdu vastaanoton ovesta sisälle kuin vinottain? Sillähän on jalatkin iltaisin ihan turvonneet.

– Kyllä se lopettaa sitten kun ei näe potilasta mahansa takaa.

Lukio ja yläaste sijaitsivat vierekkäin. Katja meni portista omalle puolelleen ja mä löysin muutamia vanhoja luokkatovereitani seinänvierustalta. Mä en ollut nähnyt niitä kuukausiin – olivatpa ne muuttuneet! Varsinkin Terhi ja Heini, joilla oli tolppakengät ja minihameet. Mä en olisi ikinä kehdannut laittaa niin lyhyttä hametta kouluun, eikä äiti olisi antanut lupaakaan.

Mun paras kaverini Maiju ei sentään ollut muuttunut kesän aikana tippaakaan. Se oli yhtä lyhyt ja hintelä kuin ennenkin. Me oltiin tavattu viimeksi joskus juhannuksena, sillä Maiju oli lähetetty melkein koko kesälomaksi tätinsä luo Tukholmaan kohtamaan horjuvaa ruotsin kielen taitoaan.

– No, sulta varmaan sujuu nyt ruotsi kuin vettä vaan, mä arvelin vähän kateellisena. Olisipa mullakin Tukholman-täti, mutta ei mulla ollut minkäänlaisia tätejä tai setiä, äiti ja isä kun olivat molemmat ainoita lapsia. Kurja tuuri!

– Alussa mä en uskaltanut puhua ollenkaan ruotsia, mutta

kun mun täti ei ollut muita kieliä ymmärtävinään, mun oli pakko avata suuni, tai olisin kuollut nälkään, Maiju kertoi.

– Ankee kesä joillakin, Terhi naurahti pilkallisesti. – Me sentään bailattiin ja pidettiin hauskaa! Käytiin kaikilla festareilla ja tutustuttiin uskomattoman ihaniin kundeihin. Millaisia siellä Tukholmassa oli?

Maiju ryki nolona ja tunnusti sitten, ettei ollut tullut katsooneeksi. Täti oli raahannut sitä nähtävyydestä toiseen, kuninkaanlinnakin oli koluttu moneen kertaan. – Mä näin kyllä kaukaa sen prinssin, se oli aika komee.

Terhi ja Heini purskahtivat räkäiseen nauruun ja siirtyivät kauemmaksi meidän nörttien luota, ettei heitä vain yhdistettäisi meihin.

– Älä välitä noista. Mä ainakin katselisin paljon mieluummin prinssiä kaukaa kuin noiden ihailemia kaljankittaajia läheltä, mä lohduutin.

Luokanvalvojakin oli ihan ennallaan, miksikäs opettajat muuttuisivat. Mutta meille oli tullut uusi kuvaamataidonope, kun entinen oli siirtynyt johonkin toiseen kouluun. Maijulla ja mulla oli valinnainen kuvis, ja heti ekalla tunnilla mä huomasin, että Maiju oli korviaan myöten ihastunut Joni Lehtiseen, joksi uusi opemme esittäytyi. Maijun makuhan oli vähän vanhoihin päin, viime hiihtolomallakin se oli menettänyt sydämensä keski-ikäiselle saksalaisturistille Kuusamossa, missä me oltiin leirikoulussa. Koko kevään se sitten unelmoi kohtaavansa sen hepun moottorikelkkoineen, mutta miten se nyt voisi eksyä tänne ruuhka-Suomeen!

– Eiks oo ihana? Maiju kuiskasi mulle naama täynnä keltaisia vesiväripilkkuja. Miten se nyt tuolla tavalla oli roiskunut! Joni Lehtinen tuskin rakastuisi pilkkukuumeiseen.

Täytyi myöntää, ettei kuviksenope todellakaan ollut mies huonimmasta päästä. Nuorikin se oli, varmaan vain hiukan yli kaksikymmentä. Tuskin se siis oli mikään valmis opettaja, joku opiskelija vain. Maijun maku alkoi nuortua.

– Se katsoi mua äsken tosi pitkään, Maiju huokaisi autuaana. Mä en hennonut paljastaa, että silmäys todennäköisesti johtui Maijun kirjavista kasvoista, tuskinpa Joni Lehtinen oli löytänyt ihannensa meidän pikku Maijusta. Saattoihan sillä olla vai mokin. Sormusta se ei kyllä pitänyt, mutta se nyt ei todistanut mitään. Mieshän voi olla umpikiero naistennaurattaja.

Mutta Maiju ei epäillyt mitään sellaista. Palvovin silmin se tuijotti ihastuksensa kohdetta vesiväreilehtiönsä suojusta.

Ruokavälkällä kävi ilmi, että pari muutakin meidänluokkalaista tyttöä oli pannut merkille Jonin. Raisa ja Emmi kehuivat kilvan open ulkonäköä.

– Onkohan se naimisissa? Säälä jos on, sehän on ihan namupala.

Maiju istua nökötti korvat punoittaen eikä sanonut sanaakaan. Mun katseeni harhaili ikkunapöydän poikajoukossa. Toni istui siellä, mutta ei se mua ollut näkevinään. Keväällä me oltiin käveltykin yhdessä ja se oli käynyt meillä katsomassa eläimiä, mutta kesän aikana se oli joutunut kummaan seuraan. Nykyään mä olin sille pelkkää ilmaa. Mikä kumma sille oli tullut? Voiko se noin vain lakata välittämästä, ja mä kun olin luullut että se tosiaan tykkäsi musta.

Mä lävistin kumisen perunani haarukalla ja huokaisin alistuneesti. Hyvällä tolalla eivät olleet Maijun ja mun sydämenasiat, tottavie!

2

Vastaanotolla, jota äiti piti kotitalomme siivessä, kävi kova kuhina, joten mä päätin vähän auttaa koulun jälkeen. Aamupäivän aikana äiti oli leikannut jo yksitoista kolla. Ne heräilivät nyt nukutuksesta ja päylyivät huolestuneina ympärilleen häkeissään.

– Kas Kaisu, onko sulla aikaa auttaa? äiti ilahtui mut nähdessään. – Kanna noita hähkejä odotustilaan, joku tulee kohta hakemaan valmiita kissoja. Ja sitten sä voit antaa noille kahdelle rauhoituspiikin.

Yksi kissoista sähisi vihaisesti, kun mä tartuin sen kuljetushäkin kantokahvaan. – Hyi kamalaa, onks täällä villedäkin?

– Tuo on vaan tyypillinen punainen kissa, ei sen kummempaa, äiti selitti ja siirsi taas yhden valmiin kissan toipumaan hähkiin.

– No niin, enää kahdeksan. Mä olen luvannut leikata huomenna vielä kymmenkunta. Miten sulla tai Katjalla on huomenna aikaa auttaa mua? Essiähän on turha pyytää, kun se raukka menee heti tajuttomaksi verta nähdessään. Se ei ole tottunut tällaiseen lapsesta asti niin kuin te. Miltäs kasiluokka muuten maistuu?

KETTUKUJALLA PUHALTAVAT UUDET TUULET

Äiti on mennyt Ramin kanssa naimisiin, ja yhtäkkiä Kettukujalla asuu jo lähemmäs kymmenen tyyppiä. Kaisusta tuntuu, että jopa suihkuvuorot pitäisi arpoa. Myös äidin vastaanotolla riittää hälinää niin kodittomien kissanpentujen kuin salaperäisten käärmevieraiden parissa.

Kaisu auttaa äitiään karvaisten potilaiden hoidossa, mutta mielessä pyörivät myös suhdesotkut. Hän yrittää hurmata naapuriluokan ihanan Samin, mutta myös paras kaveri Maiju on ihastunut Samiin. Kestääkö tyttöjen ystävyys rakkauden oikut?

Asta Ikonen on suomalainen kirjailija, joka tunnetaan hurmaavista ja eläimiä vilisevistä nuortenkirjoistaan.